



Arrest

nr. 54 204 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiïetisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nassiriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Van 2002 tot 12 juni 2007 zou u als chauffeur hebben gewerkt voor het Iraakse bouwbedrijf 'al Haddad' in Nassiriyah. Dit bedrijf zou na de val van het voormalige Baathregime in 2003 bouwmaterialen hebben geleverd aan de Amerikaanse legerbasis 'al Talil' in Nassiriyah. U zou deze materialen hebben vervoerd naar de legerbasis. Op 10 juni 2007 zou uw zus voor jullie huis een anonieme dreigbrief hebben aangetroffen met de waarschuwing uw samenwerking met de Amerikaanse bezettingsmacht stop te zetten, zoniet zou u worden vermoord. Uit angst zou u twee dagen later ontslag hebben genomen. Ongeveer een maand later zou u samen met een tolk die u in de 'al Talil'-legerbasis zou hebben leren kennen clandestien alcohol hebben gesmokkeld naar deze militaire basis. U zou de

drank naar een parking nabij de basis hebben vervoerd dat vervolgens door de tolk zou zijn binnengesmokkeld in de legerbasis. U zou dit ongeveer twee jaar lang hebben gedaan. Omstreeks 30 juni 2009 zou u 's nachts zijn beschoten door een onbekende in een voorbijrijdende wagen. U zou ongedeerd zijn gebleven. De volgende dag zouden uw broers in jullie wijk poolshoogte hebben genomen omtrent dit incident. Inwoners uit de wijk zouden hen verteld hebben dat u in opdracht van het bureau van de radicale sjiietische militie 'al Sadr' zou zijn beschoten omdat het inmiddels geweten was dat u alcohol verkocht aan de Amerikanen. Uit vrees voor verdere vervolging door leden van deze militie zou u twee dagen later het land hebben verlaten en illegaal per vrachtwagen Turkije zijn binnengereisd. Vervolgens zou u clandestien naar België zijn doorgereisd waar u op 22 juli 2009 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw voorgehouden tewerkstelling als chauffeur bij het Iraaks aannemersbedrijf 'al Haddad', werkzaam voor het Amerikaans leger op de 'al Talil-basis' in Nassiriyah. Vooreerst verklaarde u nooit een rijbewijs te hebben gehad. Toch zou u gedurende meer dan vier jaar het beroep van chauffeur hebben uitgeoefend voor het bedrijf 'al Haddad' (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.3, p.4, p.5). U verklaarde sinds de val van het vroegere Baathregime in 2003 tot 2007 met uw vrachtwagen zonder voorlegging van een rijbewijs toegang te hebben verkregen tot Iraakse controleposten én tot de streng beveiligde en bewaakte Amerikaanse legerbasis 'al Talil'. Enkel uw identiteitskaart en documenten van uw vrachtwagen zouden hebben volstaan. Uw uitleg als zou dit mogelijk zijn geweest omdat noch de Iraakse autoriteiten noch het Amerikaans leger een punt zouden hebben gemaakt van uw gebrek aan een rijbewijs is weinig geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.5 en tweede gehoor, p.2). Immers, in Centraal-Irak en Zuid-Irak gelden er bij controleposten en vooral de Amerikaanse legerbases bijzonder strenge veiligheids- en toegangsprocedures. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u gedurende al die jaren als vrachtwagenchauffeur nooit een rijbewijs heeft moeten voorleggen.

Bovendien heeft u omtrent uw vermeende tewerkstelling bij 'al Haddad' tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u een arbeidscontract te hebben gehad dat u weliswaar zou zijn kwijtgeraakt (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.5). Bij uw tweede gehoor beweerde u geheel anders nooit een arbeidscontract te hebben gehad, eenvoudigweg omdat het bedrijf dergelijke contracten niet zou afleveren (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.2). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid meende u dergelijke verklaringen tijdens uw eerste gehoor niet te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor de vastgestelde incoherentie aangezien u hierover tijdens het eerste gehoor klaar en duidelijk was en er bezwaarlijk sprake kan zijn van een misverstand.

Ter staving van uw werkzaamheden bij 'al Haddad' legde u wel een attest van tewerkstelling neer en een werkovereenkomst tussen 'al Haddad' en het Amerikaanse leger. Echter, met betrekking tot het eerste document dient opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde geen duplicaat van uw zoek geraakte arbeidsovereenkomst te hebben aangevraagd omdat dit attest van tewerkstelling op zich kon volstaan (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.5). Aangezien u tijdens het tweede gehoor beweerde nooit over een arbeidsovereenkomst te hebben beschikt rijzen er dan ook twijfels omtrent de herkomst en de bewijswaarde van dit attest (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.2). Betreffende de door u voorgelegde arbeidscontract tussen 'al Haddad' en het Amerikaans leger legde u enkel de twee eerste pagina's neer van de in het document aangegeven twintig pagina's. Gevraagd naar de reden hiervoor bleef u het antwoord schuldig. Bovendien blijken deze twee pagina's kopieën te zijn waardoor de bewijswaarde eveneens gering is (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.4). Bovendien toont dit document nog altijd niet aan dat u via 'al Haddad' voor de Amerikanen werkte. U legde voorts incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij 'al Haddad' nog verder ondermijnen. Zo vermeldde u tijdens uw eerste gehoor de naam (H.S.) als hoofd van de dienst chauffeurs van uw bedrijf en tevens uw directe chef (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.7). Bij uw tweede gehoor meende u plots zijn volledige naam niet meer te herinneren en gaf u (H.M.) op (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.2). Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor altijd ongeveer met vijf à zes vrachtwagens van jullie bedrijf in konvooi op de 'al Talil'-basis te zijn toegekomen voor levering van materialen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.8). Gedurende het tweede gehoor beweerde u meestal maar met twee of drie vrachtwagens te zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.5). Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor soms overdag en soms 's nachts naar de legerbasis te hebben moeten rijden voor levering van materialen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.8). Bij het tweede gehoor beweerde

u dat dit meestal overdag en dan nog in de ochtend zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.5). Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij uw medechauffeurs te hebben gepeild naar gelijkaardige moeilijkheden met gewapende groeperingen. Ze zouden hierop ontkennend hebben geantwoord (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.10). Gedurende het tweede gehoor beweerde u geheel anders hen dit nooit te hebben gevraagd omdat er over dergelijke dingen niet werd gesproken (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.6). Hiermee geconfronteerd gaf u plots aan dat er misschien een misverstand zou zijn geweest met de vertaling en dat u tijdens uw eerste gehoor slechts in algemene termen zou hebben verteld dat indien iemand voor de Amerikanen werkt hij het risico loopt gedood te worden (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.12). Deze uitleg is niet overtuigend gezien u tijdens het eerste gehoor duidelijk de vraag is gesteld of u uw medechauffeurs heeft gevraagd naar gelijkaardige moeilijkheden waarop u ook duidelijk en bevestigend antwoordde (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.10).

Dient toch ook aangestipt dat u niet in staat bleek te zijn enkele namen op te geven van andere bedrijven die volgens uw verklaringen ook materialen zouden hebben geleverd aan de 'al Talil'-legerbasis. Het is bevreemdend dat u, die jaren lang materialen zou hebben geleverd aan dit militair kamp, hiervan geen notie heeft (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.4).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling voor het bedrijf 'al Haddad'. Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende bedreigingen door gewapende groepen. U legt in dit verband een dreigbrief voor. Echter dit blijkt een handgeschreven stuk gescheurd papier te zijn dat door eender wie en in eender welke omstandigheden kan zijn opgesteld. Hierdoor kan de oorsprong van dit document niet worden achterhaald en is de bewijswaarde andermaal van zeer beperkte aard.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat er evenzeer twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vermeende smokkel van alcohol naar de 'al Talil'-legerbasis via een Iraakse tolk werkzaam op deze basis. Zo is het merkwaardig dat u niet wist aan te geven op welke afdeling van de 'al Talil'-legerbasis de Iraakse tolk zou hebben gewerkt, nochtans zouden jullie elkaar van op de basis kennen. Bovendien verklaarde u ongeveer twee jaar lang, van ongeveer augustus 2007 tot eind juni 2009, voor deze tolk te hebben gewerkt en is het bijgevolg zeer opmerkelijk dat u hierover niet meer bijzonderheden zou weten (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.5, p.6 en tweede gehoor, p.6). U wist vervolgens ook maar weinig informatie te verschaffen over de smokkel van alcohol op de Amerikaanse legerbasis. Zo kon u niet vertellen hoe de tolk er telkens in slaagde de zware veiligheids- en toegangsprocedures tot de 'al Talil'-legerbasis te omzeilen. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat hij goede connecties zou hebben gehad met Amerikaanse militairen en de drank soms met een Amerikaanse legervoertuig of in een rugzak zou hebben binnengeloodst (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.8). Evenmin wist u aan te geven aan welke militaire eenheid of welke soldaten hij de alcohol zou hebben doorverkocht. Ook wist u niet te vertellen of er ook leidinggevend betrokken zouden zijn geweest bij de smokkel (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.9). Verder kon u niet aangeven of er gedurende die jaren soldaten zijn betrapt door leidinggevend en of er sancties zouden zijn genomen, noch of de alcohol bestemd was voor consumptie binnen of buiten de militaire basis (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.9). Ook al betrad u zelf niet de basis dan nog moeten dergelijke praktische zaken toch ter sprake zijn gekomen tussen u en uw 'smokkel'partner. Tevens is het merkwaardig dat u niet kon aangeven of de tolk, nadat u werd beschoten door iemand van het bureau van 'al Sadr', gelijkaardige problemen zou hebben gekregen met militanten van dit bureau of van een andere militie (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.9, p.11). Uw uitleg als zou u sinds het incident alle contacten hebben verbroken met de tolk is weinig aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, pp.9 tot 11). Immers, van een persoon die meent vervolgd te worden voor alcoholsmokkel aan de Amerikanen kan aangenomen worden dat hij contact zoekt met zijn partner om deze te waarschuwen alsook om te achterhalen of er gelijkaardige moeilijkheden zijn teneinde het eigen vervolgingsrisico beter te kunnen inschatten.

Tenslotte heeft u omtrent uw vermeende alcoholsmokkel ook nog tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS de alcohol te hebben vervoerd met de pistachegroene wagen van de tolk (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.11). Bij uw tweede gehoor beweerde u plots dat deze wagen van de tolk wit van kleur zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.7). Hiermee geconfronteerd gaf u plots aan geheugenproblemen te hebben. Echter, u legde in dit verband geen enkel medisch attest neer en had dit probleem ook nog op geen enkel ander moment aangehaald. Ook verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de personen die u de alcohol zouden hebben verkocht de drank naar het huis van de tolk zouden hebben overgebracht. U zou de alcohol van het huis van de tolk naar een parking hebben

vervoerd waar de tolk het zou hebben opgehaald (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, pp.10-11). Bij uw tweede gehoor beweerde u geheel anders de alcohol zelf te hebben opgehaald bij de verkopers thuis, zij het dat ze soms de drank naar uw huis zouden hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.7). Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor niet te weten of de tolk de alcohol in Iraakse dinars dan wel in Amerikaanse dollars zou hebben verkocht op de legerbasis 'al Talil' (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.12). Gedurende het tweede gehoor beweerde u dat de tolk de drank altijd in Amerikaanse dollars zou hebben verkocht aan de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.8).

Bovenstaande bevindingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw vermeende smokkel van alcohol op de legerbasis 'al Talil' via een Iraakse tolk. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw daaruit voortvloeiende ingeroepen problemen met leden van het bureau van 'al Sadr'. Bovendien heeft u ook hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS geen namen te kunnen opgeven van de personen die zouden hebben achterhaald dat u in opdracht van het bureau van 'al Sadr' zou zijn beschoten. Enkele mensen uit uw woonwijk zouden dit via via hebben vernomen en uw broers hierover hebben geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p.13). Bij het tweede gehoor beweerde u plots dat ene (A.), die regelmatig de gebeden zou hebben bijgewoond met leden van 'al Sadr,' dit persoonlijk van hen zou hebben vernomen en uw broers hierover zou hebben ingelicht (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.10). Geconfronteerd met bovengaande omissie verklaarde u plots niet te weten wat er zou zijn misgegaan met de vertaling tijdens uw eerste gehoor (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p.12, p.13). Dit is niet overtuigend. Immers, op geen enkele moment noch tijdens uw eerste gehoor noch tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS maakte u melding van enige vertaalmoeilijkheden tijdens dit eerste gehoor. Aldus blijkt uit wat voorafgaat dat u onvoldoende geloofwaardige elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève.

Uw voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonattest van uw vader tonen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Nassiriyah aan maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. De overige documenten (dreigbrief, attest van tewerkstelling en 'al Haddad'-contract met Amerikaanse overheid) werden hierboven al besproken.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Baghdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Baghdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak", dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de drie meest zuidelijke gebieden van Irak, nl. de provincies Diwaniyah, Thi-Qar (waar Nassiriyah deel van uitmaakt) en Muthanna is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al-Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p. 18- p. 21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nassiriyah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nassiriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nassiriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Tevens citeert hij de definitie van het begrip vluchteling zoals opgenomen in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Verzoeker bevindt zich buiten zijn land van herkomst en stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Omtrent zijn tewerkstelling als chauffeur voor het Iraakse aannemersbedrijf al-Haddad legt verzoeker een document neer dat aantoonde dat in zijn streek van herkomst sedert 2003 geen rijbewijzen worden uitgereikt. Hij volhardt dat zijn identiteitskaart en de documenten van de vrachtwagen volstonden om de controleposten te passeren. Verweerder legt zijn verklaringen naast zich neer zonder navraag te doen.

Verzoeker volhardt inzake de vermeende tegenstrijdigheid over het al dan niet hebben van een arbeidscontract dat hij werd tewerkgesteld door een privé-bedrijf en een arbeidscontract bijgevolg niet noodzakelijk is. Hij volhardt dat hij coherente verklaringen aflegde en dat er een fout gebeurde bij de vertaling. Verweerder heeft niet de moeite gedaan onderzoek te doen naar het attest van tewerkstelling dat nochtans in origineel werd neergelegd. Verweerder heeft de mogelijkheden om verzoekers asielrelaas te onderzoeken niet ten volle benut.

Betreffende de naam van de directeur citeert verzoeker een aantal van zijn verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS en volhardt hij dat de namen zoals weergegeven tijdens zijn eerste gehoor de correcte namen zijn. Het is duidelijk dat hij tijdens het tweede gehoor even verstrooid was en dat hij, daar waar hij de voornaam gaf van de coördinator en de familienaam van de directeur, beide personen heeft verward.

Verzoeker stelt dat er tevens een aantal aanvullingen zijn die geen tegenstrijdigheid inhouden. Hij citeert zijn verklaringen omtrent het aantal vrachtwagens dat in konvooi naar de al-Tallil-basis reed en stelt dat hierin ten onrechte een tegenstrijdigheid wordt weerhouden. Het aantal was afhankelijk van de opdracht. Ook aangaande het tijdstip waarop hij werkte haalt verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens de gehoren aan en stelt hij dat verweerder hieruit ten onrechte een tegenstrijdigheid afleidt. Betreffende de navraag die hij al dan niet deed bij zijn collega's aangaande eventuele moeilijkheden die zij ondervonden wordt opnieuw ten onrechte een tegenstrijdigheid opgeworpen. Verzoeker verdedigde zich door het aanhalen van een vertaalprobleem dat door verweerder gewoon naast zich wordt neergelegd. Verzoeker betoogt dat verweerder meer geneigd had moeten zijn om verder onderzoek te verrichten en de neergelegde documenten, zoals het attest van tewerkstelling, aan een objectief onderzoek te onderwerpen doordat hij in het interview meermaals aangaf dat er problemen zijn geweest met de vertaling. Verzoeker citeert in deze zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Zijn opmerkingen inzake de vertaling worden genegeerd door verweerder en als niet overtuigend beschouwd. Het is evident dat verzoeker niet kan weten wat fout is gelopen tijdens de vertaling. Dit is net de rol van de tolk. Verzoeker kan zelf niet weten hoe hetgeen hij verklaart wordt vertaald. Pas bij confrontatie met vermeende tegenstrijdigheden vreesde hij dat er fouten gebeurden bij de vertaling en haalde hij dit vermoeden aan. Verweerder dient hiermee rekening te houden. Noch de interviewer, noch de advocaat kunnen controle uitoefenen op de vertaling. Derhalve zou verweerder meer onderzoek moeten verrichten indien vertaalproblemen worden aangehaald. Verweerder trekt conclusies zonder voldoende onderzoek te verrichten. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd besloten tot de terugzending van het dossier omdat het CGVS onvoldoende onderzoek verrichtte naar bepaalde essentiële gegevens in het asielrelaas. Verweerder is de enige instantie met onderzoeksbevoegdheid. Indien wordt vastgesteld dat verweerder deze onderzoeksmogelijkheid niet heeft benut en de beslissing enkel steunt op subjectieve interpretaties wordt verzoeker in zijn rechten geschonden.

De dreigbrief die door verzoeker werd neergelegd wordt genegeerd. Het klopt dat dergelijke brief door eenieder kan zijn geschreven maar een dreigbrief dient steeds ernstig te worden genomen. Op een dreigbrief staat nooit een stempel die de authenticiteit aantoont en uit de redering van verweerder kan worden afgeleid dat nooit rekening wordt gehouden met een dreigbrief.

Betreffende de alcoholsmokkel waarbij hij betrokken was, betoogt verzoeker dat hem ten onrechte onwetendheid wordt verweten. Hij kende de tolk van op de basis waar hij leverde voor al-Haddad. De gesprekken die zij toen voerden waren oppervlakkig. Wanneer zij alcohol begonnen te smokkelen werden de gesprekken beperkt tot de rol van verzoeker. Er werd niet gesproken over de tolk of diens rol in de smokkel. De taak van verzoeker beperkte zich tot het vervoeren van de alcohol. Uit veiligheidsoverwegingen praatte de tolk niet over de andere aspecten van de smokkel. Indien iets illegaals wordt gedaan beschermt men zichzelf door slechts de essentiële informatie te geven aan de partners.

Verzoeker volhardt dat hij geen contact nam met de tolk na het schietincident. Hij vreesde voor zijn leven en het leek hem onnodig om contact op te nemen teneinde zijn vervolgingsrisico in te schatten. Hij wist al dat de situatie ernstig was daar hij werd beschoten. Bovendien verliet hij Irak twee dagen daarna. Verzoeker stelt geheugenproblemen te hebben aangegeven ter verklaringen van het opgeven van de foute kleur van de wagen van de tolk waarmee de alcohol werd vervoerd en volhardt dat deze wagen wit was. Er kan niet worden verwacht dat een medisch attest wordt voorgelegd voor geheugenproblemen. De vermeende tegenstrijdigheid betreffende het leveren van de alcohol zou een aanvulling betreffen. De ene keer leverden de personen de alcohol bij het huis van de tolk, de andere keer haalde verzoeker deze zelf bij de verkopers of werd zij bij hem thuis geleverd. De modaliteiten van levering verschilden naargelang de situatie.

De verkoop van de alcohol geschiedde in dollars. Verzoeker volhardt in zijn tweede verklaring.

Verzoeker geeft toe dat hij zich tijdens het eerste gehoor de naam niet kon herinneren van de persoon die achterhaalde dat hij werd beschoten door de leden van het bureau Al Sadr. Tijdens het tweede gehoor herinnerde hij zich deze wel en gaf hij deze op. Dit kan niet als tegenstrijdigheid worden aanzien. Verzoeker citeert zijn verklaringen van tijdens het eerste gehoor en het tweede gehoor. Tijdens het tweede gehoor vulde hij zijn eerste verklaring aan. Zijn laatste verklaring zou niet strijdig zijn met de eerder verklaringen doch enkel aanvullend en preciezer.

Verzoeker voert aan dat na het gehoor en op 25 juli 2010 onbekenden zijn huis zijn binnengevallen en zijn vrouw hebben aangevallen en bedreigd. Zij losten schoten in de lucht en vroegen naar verzoeker.

Ter staving legt hij een aantal documenten neer waaruit blijkt dat zijn broer klacht indiende bij de politie en de onderzoeksrechter op de hoogte werd gebracht. Het is duidelijk dat deze actie jegens zijn familie een verwittiging was en verzoeker vreest dat zijn familie er de volgende keer niet met de schrik vanaf komt. Deze aanval zou tevens aantonen dat de vorige dreigbrief ernstig moet worden genomen.

Verzoeker wijst op zijn afkomst van Irak. Hij is sjiïet en het sektarisch geweld is in Irak nog steeds niet geheel onder controle. Hij kan de bescherming van zijn land niet inroepen aangezien de autoriteiten niet in staat zijn zichzelf te beschermen.

2.1.2. Bij aangetekend schrijven van 25 november 2010 legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van zijn identiteitskaart, een kopie van zijn nationaliteitsbewijs, een internetartikel van 14 december 2010 waaruit blijkt dat er illegaal alcohol wordt verkocht en de overheid probeert in te grijpen door wetten uit te vaardigen en een internetartikel waaruit blijkt dat de politie en veiligheidsdiensten van Di Qar de leider en tientallen leden van 'Saiafeen' hebben gearresteerd en waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat er onveiligheid is in Thi Qar (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake verzoekers asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. Inzake de bij aangetekende brief van 25 november 2010 bijgebrachte identiteitskaart en nationaliteitsbewijs wordt vastgesteld dat deze documenten zich reeds in het administratief dossier bevonden (zie map 'documenten') zodat zij ten deze niet aanzien kunnen worden als nieuwe gegevens zoals bepaald in artikel 39/76, §1 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker maakt in het verzoekschrift, net als aan het einde van het tweede gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.11-13), gewag van geheugenproblemen en vertaalproblemen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, doch hij beperkt zich tot het opwerpen van een aantal blote beweringen. Verzoeker maakte daarenboven slechts voor het eerst melding van dergelijke problemen nadat hij aan het einde van het tweede gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met een aantal tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij maakte nergens eerder gedurende de procedure ook maar enige spontane melding van geheugen- of vertaalproblemen. Derhalve is het niet ernstig om, na confrontatie met een aantal tegenstrijdigheden, *a posteriori* dergelijke problemen op te werpen zonder deze *in concreto* te onderbouwen. Gedurende het eerste gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker

gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Ook tijdens het tweede gehoor maakte hij, voordat hij werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, nergens melding van vertaalproblemen tijdens het eerste gehoor. Verzoeker legt geen medisch attest voor ter staving van de beweerde geheugenproblemen, hetgeen wel degelijk mag worden verwacht indien hij zich hierop wenst te beroepen, en bleek tijdens de beide gehoren in staat om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. De gehoorverslagen bevatten geen aanwijzingen dat de door verzoeker aangevoerde problemen zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan.

Daargelaten de vraag of al dan niet geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden van 2002 tot 2007 voor het aannemersbedrijf al-Haddad en aan de bedreiging die hij in dit kader ontving, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij ingevolge deze werkzaamheden zijn land zou zijn ontvlucht of actueel zou worden vervolgd. Hij gaf immers aan dat hij, nadat hij op 10 juni 2007 éénmalig een dreigbrief zou hebben ontvangen waarin hij werd aangemaand zijn werkzaamheden voor al-Haddad stop te zetten, dit onmiddellijk deed en ontslag nam op 12 juni 2007. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sedert het ontvangen van deze dreigbrief nog enig probleem zou hebben ondervonden ingevolge zijn activiteiten voor al-Haddad. Hij gaf aan dat dit de eerste en laatste dreigbrief was die hij ontving, en dat hij voor het overige nooit persoonlijk werd bedreigd, onder druk gezet of benaderd. Hij verklaarde bovendien uitdrukkelijk in de periode na het ontvangen van de dreigbrief geen problemen meer te hebben ondervonden en slechts twee jaar later, eind juni 2009 en ingevolge zijn activiteiten als smokkelaar van alcohol voor een Iraakse tolk die werkte op de al-Tallil-basis, opnieuw problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 5, p.6, 9; stuk 8, p.9-10, 12).

Wat betreft de activiteiten van alcoholsmokkel die hij zou hebben gevoerd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren waar zijn bevoorraders de alcohol haalden. Verzoeker kon niet aangeven op welke afdeling van de al-Tallil-basis de Iraakse tolk werkte en voor wie hij zou hebben gesmokkeld. Evenmin wist hij hoe deze tolk de alcohol de basis binnen smokkelde en zou hij hiernaar zelfs niet hebben gevraagd; hij wist niet hoe de tolk de controles passeerde noch volgens welke toegangsprocedure of via welke weg hij binnenging. Verzoeker kon evenmin preciseren aan welke eenheid van de Amerikanen de tolk de alcohol zou hebben verkocht. Hij wist tevens niet hoe de tolk de alcohol doorverkocht aan de soldaten. Voorts kon hij niet aangeven of er al dan niet nog andere alcoholsmokkelaars actief waren in de legerbasis. Hij wist niet of de oversten gedurende de twee jaren waarin hij zou hebben gesmokkeld al dan niet er achter kwamen dat er alcohol werd gebruikt, noch of er ooit soldaten zich lieten gaan en dronken raakten. Evenmin wist hij of de leiding van de legerbasis ook alcohol nuttigde (administratief dossier, stuk 5, p.6-9; stuk 8, p.11). Verzoeker tracht ten onrechte de voormelde onwetendheden in zijn hoofd te vergoelijken door te stellen dat de tolk hem dergelijke zaken niet vertelde uit veiligheidsoverwegingen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, alvorens zich te gewagen aan illegale alcoholsmokkel en bij het uitvoeren van deze activiteiten, zich uit veiligheidsoverwegingen net zou informeren omtrent dergelijke zaken. Het betreft immers essentiële informatie met het oog op het inschatten van het veiligheidsrisico en de “economische baten” ingevolge zijn activiteiten als smokkelaar.

Bovendien legde verzoeker talrijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen af betreffende zijn vermeende activiteiten als alcoholsmokkelaar.

Zo verklaarde hij betreffende de leveringsmodaliteiten tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat de alcohol werd gebracht naar het huis van de tolk. Tevens ontkende hij hierbij uitdrukkelijk dat hij de alcohol in de huizen van de leveranciers ging afhalen (administratief dossier, stuk 8, p.11). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter: *“Ofwel ging ik de alcohol bij hun thuis ophalen ofwel brachten deze mensen de alcohol naar mijn huis”* (administratief dossier, stuk 5, p.7). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid beweerde hij dan weer dat hij soms de alcohol zelf naar zijn huis bracht en dat de mensen de alcohol soms naar het huis van de tolk brachten (ibid., p.12). Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat het om een aanvulling zou gaan en dat hij de alcohol soms ging halen en dat deze soms naar zijn huis en soms naar het huis van de tolk werd gebracht, wat geenszins kan worden aangenomen nu hij tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk ontkende dat hij de alcohol zelf ging halen.

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de prijzen van de alcohol die zij aankochten. Gedurende het eerste gehoor bij het CGVS stelde hij dat de prijs per fles lager was indien zij deze per kist aankochten, met name 8 000 tot 9 000 dinar in plaats van 10 000 tot 12 000 dinar (administratief dossier, stuk 8, p.12), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat de prijs per fles

indien zij deze per kist aankochten dezelfde was, met name 10 000 tot 12 000 dinar. Bij confrontatie gaf verzoeker aan te hebben begrepen dat zou zijn gevraagd naar de prijs van een afzonderlijke fles doch deze uitleg kan niet worden aangenomen. Er werd hem immers duidelijk gevraagd: *“Hoeveel betaalde u voor een kist van 20 flessen?”*, waarop hij antwoordde: *“200.000 tot 210.000 dinars”*. Op de vraag: *“Hoeveel betaalde u dan per fles?”* antwoordde hij vervolgens: *“Van 10.000 tot 12.000 dinars”* (administratief dossier, stuk 5, p.8, 12).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kleur van de wagen van de tolk waarmee hij nochtans gedurende twee jaar de alcohol zou hebben vervoerd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat deze van *“pistachegroene kleur”* was (administratief dossier, stuk 8, p.11), terwijl hij tijdens het tweede gehoor beweerde dat het een witte wagen was (administratief dossier, stuk 5, p.7). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid beweerde hij geheugenproblemen te hebben, hetgeen gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande niet kan worden aangenomen, en verklaarde hij dat de wagen van de tolk inderdaad pistachegroen was (ibid., p.12). In het verzoekschrift stelt hij dan weer: *“Verzoeker volhardt dat de wagen van de tolk wit was”* (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.9).

Tevens verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS spontaan: *“(…) in de militaire basis verkocht de tolk het voor het dubbele van de prijs, weet niet of hij het in dinars of dollars deed”* (administratief dossier, stuk 8, p.12), terwijl hij tijdens het tweede gehoor eenduidig en uitdrukkelijk aangaf dat de tolk de alcohol altijd verkocht in dollars (administratief dossier, stuk 5, p.8). Verzoeker beperkt zich ertoe deze laatste verklaring in het verzoekschrift te bevestigen en hierin te volharden, hetgeen geenszins dienstig is om de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontkrachten.

Voorts legde verzoeker incoherente verklaringen af betreffende de wijze waarop hij erachter kwam dat hij zou zijn beschoten omwille van zijn smokkelactiviteiten en door het bureau van ‘al Sadr’, daar waar hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet in staat bleek aan te geven van wie zijn broers dit precies zouden hebben vernomen (administratief dossier, stuk 8, p.13), terwijl hij tijdens het tweede gehoor wel precies wist weer te geven dat zijn broers dit zouden hebben vernomen van A., een persoon die vaak ging bidden met leden van ‘al Sadr’ (administratief dossier, stuk 5, p.10). Verzoekers uitleg dat hij zich tijdens het eerste gehoor de naam van A. niet kon herinneren kan niet worden aangenomen. Vooreerst liet hij tijdens het tweede gehoor bij confrontatie met voormelde incoherentie uitschijnen dat hij deze naam wel degelijk zou hebben genoemd doch dat er iets zou zijn misgelopen bij de vertaling tijdens het eerste interview, hetgeen om de hoger vermelde redenen niet kan worden aangenomen (ibid., p.12).

Verzoeker heeft daarenboven klaarblijkelijk nagelaten zich te informeren omtrent de problemen die hem ertoe hebben genoopt zijn land van herkomst te verlaten. Zo kon hij niet aangeven of de tolk waarmee hij samenwerkte in het kader van de illegale alcoholsmokkel al dan niet werd betrappt door de Amerikaanse legerleiding in de basis. Hij wist voorts niet waar de tolk momenteel is en stelde geen informatie te hebben over hem. Verzoeker kon evenmin zeggen of de tolk ook werd aangevallen door de leden van ‘al Mehdi’/‘al Sadr’. Tevens wist hij niet of de tolk al dan niet werd ontslagen omwille van de alcoholsmokkel. Verzoeker verklaarde na de beschieting noch na het verlaten van zijn land van herkomst contact te hebben opgenomen met de tolk teneinde na te gaan of hij daadwerkelijk door ‘al Mehdi’/‘al Sadr’ wordt vervolgd of om zich te informeren. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij hiertoe niet eens een poging heeft ondernomen, daar waar hij aangaf: *“Waarom zou ik nog contact met hem opnemen, heb niets meer met hem te maken”* (administratief dossier, stuk 5, p.9-11; stuk 8, p.13). Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en de situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn beweerde problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende activiteiten als alcoholsmokkelaar, noch aan de problemen die hij ingevolge deze activiteiten beweert te hebben ondervonden.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht verzoekers betoog dat zijn familieleden op 25 juli 2010 ingevolge deze activiteiten door onbekenden zouden zijn bedreigd. Dient in dit kader bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat daarbij zijn vrouw zou zijn aangevallen en bedreigd (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.10), hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen dat hij ongehuwd is (administratief dossier, stuk 13B, nr.14; stuk 8, p.1).

De twee documenten die verzoeker ter staving van het incident op 25 juli 2010 bij het verzoekschrift voegt zijn niet van die aard dat zij zijn teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen (rechtsplegingdossier, stuk 1). Vooreerst is het bevreemdend dat deze documenten, ondanks dat zij zouden uitgaan van een politiekantoor en een onderzoeksrechter, handgeschreven zijn en geen officiële opmaak vertonen. Verweerder stipt bovendien met recht aan dat het bevreemdend is dat beide documenten een dermate sterke gelijkenis vertonen terwijl het twee totaal verschillende documenten betreft. Hoe dan ook werden beide documenten opgesteld op grond van de verklaringen van verzoekers broer zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Hoe het neergelegde internetartikel betreffende het besluit van de provinciale raad van Thi Qar om illegale alcoholverkoop te verbieden afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde concrete vaststellingen die leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerdde smokkelactiviteiten kan niet worden ingezien (rechtsplegingdossier, stuk 9).

De overige door verzoeker neergelegde documenten hebben betrekking op zijn identiteit, zijn voorgehouden werkzaamheden voor het bedrijf al-Haddad en de bedreiging die hij in dit kader zou hebben ontvangen, alsmede op de algemene situatie in Irak en Thi Qar, zodat zij gelet op voormelde vaststellingen evenmin gegevens bevatten die vermogen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift op algemene wijze stelt sjiit te zijn en erop wijst dat het sektarische geweld in Irak niet geheel onder controle is repliceert verweerder met recht dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit een element zou zijn geweest dat verzoeker ertoe aanzette zijn land te verlaten, zodat hij geenszins aannemelijk maakt op grond hiervan enige vrees voor vervolging te koesteren.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij betoogt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet zo stabiel is als verweerder voorhoudt. Hij legt ter staving een recent artikel neer omtrent mogelijke aanslagen in de provincie Thi Qar, alsmede een artikel van *De Standaard* van 25 augustus 2010, informatie van UNHCR en een artikel uit *De Standaard* van 8 september 2010 waarin Kofi Annan aangeeft dat de situatie in Irak niet stabiel is. Uit deze stukken zou blijken dat de inschatting van verweerder omtrent de situatie in Zuid-Irak verkeerd is. De situatie in Irak valt niet categoriek op te splitsen in veilige en niet veilige regio's. In alle provincies sluimert het geweld en loeren terroristische aanslagen om de hoek. *“Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus die is toegekend aan mensen uit Zuid-Irak van de laatste jaren (nog) NIET ingetrokken. Dit betekent dat het inderdaad nog niet 100% veilig is om de mensen terug te sturen naar huis”*. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan verzoeker.

2.4. Nog daargelaten dat verzoeker in het geheel niet preciseert welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht, dient te worden benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde richtlijn verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Derhalve wordt de schending ervan hoe dan ook niet dienstig aangevoerd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie en de nadien neergelegde informatie (rechtsplegingdossier, stukken 1 en 9) zijn niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat de veiligheidssituatie in Nassiriya in Zuid-Irak, de stad waarvan verzoeker afkomstig is, relatief kalm is en er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de overheid indien nodig bij machte is om daadwerkelijk en daadkrachtig op te treden daar zij in staat bleek verscheidene aanslagen te vrijdelen en de leider en tientallen leden van 'Saiafeen' te arresteren. Weliswaar blijkt hieruit dat in het Zuiden van Irak sporadisch nog aanslagen plaatsvonden doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in verzoekers stad of het Zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c). Dat nog in beperkte mate aanslagen voorkwamen in het Zuiden van Irak wordt daarenboven uitdrukkelijke erkend en terdege in rekening gebracht in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal is gezien de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de informatie zoals opgenomen in het dossier (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie) terecht tot de conclusie gekomen dat er, gelet op de relatief kalme algemene veiligheidssituatie, voor burgers in Nassiriya geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de sub 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS